

USTAWA

z dnia 18 grudnia 1982 r.

o szczególnej regulacji prawnej w okresie zawieszenia stanu wojennego.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Zawieszenie stanu wojennego, wprowadzonego ze względu na bezpieczeństwo państwa, powoduje niestosowanie rygorów przewidzianych w dekreście z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. Nr 29, poz. 154 i z 1982 r. Nr 3, poz. 18) w zakresie:

- 1) środków prewencyjnych w postaci internowania, określonych w art. 42—45; wydane w tych sprawach decyzje tracą moc z dniem zawieszenia stanu wojennego,
- 2) ograniczeń w sferze swobody poruszania się osób po terytorium państwa oraz związanych z tym obowiązków obywateli, określonych w art. 8—12,
- 3) obowiązku uzyskiwania szczególnych zezwoleń na organizowanie i przeprowadzanie zgromadzeń, imprez artystycznych, rozrywkowych i sportowych oraz zbiorów publicznych, określonego w art. 13,
- 4) prawa do strajków i akcji protestacyjnych, przeprowadzanych zgodnie z postanowieniami obowiązujących ustaw, określonego w art. 14,
- 5) zawieszenia działalności stowarzyszeń, związków zawodowych, zrzeszeń oraz organizacji społecznych i zawodowych, określonego w art. 15,
- 6) zawieszenia działalności samorządu załóg przedsiębiorstw państwowych, określonego w art. 16,
- 7) cenzury przesyłek pocztowych i korespondencji telekomunikacyjnej oraz kontroli rozmów telefonicznych, określonych w art. 18,
- 8) zakazów dokonywania zdjęć fotograficznych i filmowych oraz obrazów telewizyjnych, a także używania określonych odznak i mundurów, określonych w art. 20 i art. 22,
- 9) szczególnych zasad funkcjonowania administracji państwowej i gospodarki narodowej w czasie obowiązywania stanu wojennego i obowiązków obywateli z tym związanych, określonych w art. 29—41,

z uwzględnieniem dalszych postanowień niniejszej ustawy.

2. Zawieszenie stanu wojennego powoduje również ograniczenie zakresu postępowania doraźnego, o którym mowa w dekreście z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wy-

kroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U. Nr 29, poz. 156), oraz zakresu rozszerzonej właściwości sądów wojskowych, o której mowa w dekreście z dnia 12 grudnia 1981 r. o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U. Nr 29, poz. 157), wyłącznie do spraw o przestępstwa określone w dalszych przepisach niniejszej ustawy.

3. Rada Państwa, na wniosek Rady Ministrów, w drodze uchwały może ponadto zawieszać stosowanie innych niż wymienione w ust. 1 rygorów stanu wojennego ze względu na bezpieczeństwo państwa, określonych w przepisach ustawowych dotyczących tego stanu. Uchwała Rady Państwa podlega ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej oraz opublikowaniu w środkach masowego przekazu.

Rozdział 2

Przepisy szczególne na okres zawieszenia stanu wojennego.

Art. 2. 1. Ze względu na potrzeby obronności państwa oraz potrzeby gospodarki narodowej i ludności pracownicy pełniący służbę w jednostkach zmilitaryzowanych, w których w okresie zawieszenia stanu wojennego zniesiona została militaryzacja, mogą rozwiązać stosunek pracy w tym okresie tylko na mocy porozumienia stron. Od postanowienia kierownika zakładu pracy odmawiającego rozwiązania stosunku pracy pracownikowi przysługuje odwołanie do organu sprawującego nadzór nad zakładem pracy.

2. Ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz wojewodowie i prezydenci miast stopnia wojewódzkiego ustalają wykaz zakładów pracy, do których stosuje się postanowienia ust. 1.

3. Rada Ministrów może rozciągnąć moc obowiązującą postanowień ust. 1 na zakłady pracy produkujące wyroby objęte programami operacyjnymi oraz na zakłady pracy realizujące zadania nałożone na nie na podstawie art. 54 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 24, poz. 122).

4. Niepodjęcie pracy przez pracownika, któremu kierownik zakładu pracy, o którym mowa w ust. 1—3,

odmówił rozwiązania stosunku pracy na mocy porozumienia stron, pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa pracy i niniejszej ustawy wiążą z porzuceniem pracy przez pracownika.

Art. 3. 1. W razie szczególnych potrzeb gospodarczych i społecznych zakładu pracy, w którym w okresie zawieszenia stanu wojennego zniesiona została militaryzacja, a także zakładu pracy produkującego wyroby objęte programami operacyjnymi oraz realizującego zadania nałożone na podstawie art. 54 ustawy wymienionej w art. 2 ust. 3 — pracownicy takiego zakładu mogą być zobowiązani przez kierownika zakładu pracy do wykonywania pracy w wymiarze nie przekraczającym 46 godzin tygodniowo i 8 godzin dziennie, chyba że szczególne przepisy prawa pracy przewidują większy wymiar czasu pracy.

2. Praca wykonywana w myśl ust. 1 ponad normy czasu pracy ustalone zgodnie z powszechnie obowiązującymi lub szczególnymi przepisami prawa pracy stanowi pracę w godzinach nadliczbowych. Przepis niniejszy nie narusza szczególnych zasad wynagradzania za pracę w dni wolne od pracy.

Art. 4. 1. Pracownikowi uspołecznionego zakładu pracy, z którym zakład pracy rozwiązał stosunek pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika albo który porzucił pracę w okresie zawieszenia stanu wojennego, przysługują w nowym zakładzie pracy najniższą stawkę wynagrodzenia zasadniczego, wynikającą z osobistego zaszczerowania na zajmowanym stanowisku, z tym że łączne wynagrodzenie w warunkach porównywalnych nie może być wyższe od ostatnio otrzymywanego; awansowanie do wyższej grupy wynagrodzenia zasadniczego może nastąpić nie wcześniej niż po przepracowaniu co najmniej jednego roku.

2. Rozwiązanie z pracownikiem stosunku pracy w trybie, o którym mowa w ust. 1, pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa pracy i niniejszej ustawy wiążą z porzuceniem pracy przez pracownika.

3. Uspołeczniiony zakład pracy może nawiązać stosunek pracy z osobą zamierzającą podjąć pracę w tym zakładzie tylko po uprzednim przedstawieniu przez nią świadectwa pracy zakładu, w którym była ostatnio zatrudniona.

4. Przepis ust. 3 nie dotyczy osób podejmujących zatrudnienie po raz pierwszy.

5. Kierownik uspołecznionego zakładu pracy lub inna osoba działająca w imieniu tego zakładu, która narusza przepisy ust. 1 lub 3, podlega karze grzywny od 10.000 do 20.000 złotych. Orzekanie w tych sprawach następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Art. 5. 1. Uczestniczenie w okresie zawieszenia stanu wojennego w strajku, akcji protestacyjnej lub zgromadzeniu, przeprowadzonych wbrew postanowieniom obowiązujących przepisów prawa, zakłócanie ładu i porządku w zakładzie pracy stanowi ciężkie naruszenie przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych, uzasadniające rozwiązanie stosunku pracy przez zakład pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika, niezależnie od podstawy prawnej nawiązania stosunku pracy. Dopuszcze-

nie się tych czynów na terenie bądź poza terenem szkoły wyższej przez studenta stanowi poważne naruszenie obowiązków studenta, uzasadniające skreślenie z listy studentów.

2. Uprawnienia do rozwiązania stosunku pracy z pracownikiem, w wypadkach określonych w ust. 1, przysługują kierownikowi zakładu pracy zatrudniającego pracownika, a gdy rozwiązanie takie w myśl obowiązujących przepisów należy do innego organu, uprawnienie to przysługuje temu organowi. Skreślenie z listy studentów należy do uprawnień rektora szkoły wyższej.

3. Rozwiązanie stosunku pracy lub skreślenie z listy studentów w myśl przepisu ust. 2 następuje po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego. W sprawach tych nie mają zastosowania przepisy szczególne dotyczące trybu rozwiązywania stosunku pracy oraz skreślenia z listy studentów, w tym także przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego.

Art. 6. 1. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach, o których mowa w art. 2—5, oraz zasady pośrednictwa pracy w stosunku do osób, które porzuciły pracę lub z którymi został rozwiązany stosunek pracy z winy pracownika, a także zasady porównywalności wynagrodzeń, o których mowa w art. 4 ust. 1.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, w stosunku do pracowników szkół wyższych przysługują Ministrowi Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, który działa w tych sprawach w porozumieniu z ministrami i kierownikami urzędów centralnych nadzorującymi szkoły wyższe.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z ministrami i kierownikami urzędów centralnych nadzorującymi szkoły wyższe, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady i tryb postępowania w sprawach naruszania przez studentów szkół wyższych przepisu art. 5 ust. 1.

Art. 7. 1. Organy samorządu załogi przedsiębiorstwa państwowego, określone w przepisach ustawy z dnia 25 września 1981 r. o samorządzie załogi przedsiębiorstwa państwowego (Dz. U. Nr 24, poz. 123) i wybrane na jej podstawie, podejmują działalność na podstawie decyzji organu założycielskiego, wydanej w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od dnia zawieszenia stanu wojennego.

2. W okresie zawieszenia stanu wojennego w przedsiębiorstwach, do których mają zastosowanie przepisy art. 2 ust. 1 i 2, dyrektorów przedsiębiorstw powołują oraz odwołują organy założycielskie; w przedsiębiorstwach tych zawieszają się także stosowanie przepisów art. 34 i 37 ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. Nr 24, poz. 122) w części dotyczącej zgłaszania przez radę pracowniczą sprzeciwu w sprawie powoływania oraz odwoływania dyrektora przedsiębiorstwa.

3. Jeżeli działalność organów samorządu załogi przedsiębiorstwa państwowego narusza porządek prawny lub podstawowe interesy społeczne, organ założycielski zawie-

sza działalność organów samorządu załogi przedsiębiorstwa państwowego na czas określony, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy. W czasie zawieszenia działalności organów samorządu załogi ich kompetencje wykonuje dyrektor przedsiębiorstwa państwowego. Wznowienie działalności organów samorządu załogi może nastąpić przed upływem terminu zawieszenia, po przeprowadzeniu nowych wyborów do tych organów.

4. W okresie zawieszenia stanu wojennego wniesiony przez organ samorządu załogi oraz przez dyrektora przedsiębiorstwa państwowego sprzeciw w stosunku do decyzji podjętych wobec przedsiębiorstwa przez organ sprawujący nadzór, o którym mowa w art. 57 ustawy wymienionej w ust. 2, nie wstrzymuje wykonania takiej decyzji.

Art. 8. Stowarzyszenia, zrzeszenia oraz organizacje społeczne i zawodowe, których działalność w dniu zawieszenia stanu wojennego była zawieszona, wznawiają swoją działalność w terminie określonym przez organ, który dokonał zawieszenia, nie dłuższym jednak niż 6 miesięcy od dnia zawieszenia tego stanu.

Art. 9. 1. Na okres zawieszenia stanu wojennego utrzymuje się obowiązujące w dniu zawieszenia tego stanu ograniczenia w swobodzie dysponowania środkami dewizowymi zgromadzonymi na rachunkach walutowych osób fizycznych — krajowców dewizowych.

2. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, może łagodzić ograniczenia, o których mowa w ust. 1.

Art. 10. W okresie zawieszenia stanu wojennego postępowaniu doraźnemu przed sądami powszechnymi i wojskowymi, o których mowa w przepisach rozdziału I dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U. Nr 29, poz. 156), podlegają wyłącznie sprawy o przestępstwa:

1) przeciwko podstawowym interesom gospodarczym państwa określone w art. 127, 134 oraz 135 § 1 i 2 Kodeksu karnego, a także popełnione w warunkach wymienionych w art. 83 § 2 przestępstwa określone w art. 74 § 2, art. 75 § 2 i art. 76 § 2 ustawy karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. Nr 28, poz. 260, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i Nr 45, poz. 234 oraz z 1976 r. Nr 19, poz. 122),

2) przeciwko życiu i zdrowiu określone w art. 148 § 1, art. 158 § 3 oraz art. 159 Kodeksu karnego,

3) przeciwko mieniu określone w art. 201, 202, 208—211, 212 § 2 oraz art. 215 § 2 Kodeksu karnego,

4) przeciwko działalności gospodarczej określone w art. 220, 221 § 4 oraz art. 223 § 3 Kodeksu karnego.

Art. 11. 1. W okresie zawieszenia stanu wojennego rozszerzonej właściwości sądów wojskowych, o której mowa w przepisach rozdziału I dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o przekazaniu do właściwości sądów wojskowych spraw o niektóre przestępstwa oraz o zmianie ustroju sądów wojskowych i wojskowych jednostek organizacyjnych Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w czasie obowiązywania stanu wojennego (Dz. U. Nr 29, poz. 157), podlegają wyłącznie sprawy o przestępstwa:

1) przeciwko podstawowym interesom politycznym państwa określone w art. 122, 128 § 1 i art. 129 Kodeksu karnego w zakresie, w jakim sprawy te przed dniem wprowadzenia stanu wojennego należały do właściwości sądów powszechnych, oraz w art. 123, 126, 127 i 130—133 Kodeksu karnego, jak również w art. 1 i 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1950 r. o obronie pokoju (Dz. U. Nr 58, poz. 521),

2) przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu określone w art. 143 Kodeksu karnego,

3) przeciwko porządkowi publicznemu określone w art. 286 Kodeksu karnego,

4) przeciwko wymiarowi sprawiedliwości określone w art. 254 § 1 w związku z art. 122, 123, 124 § 1 i 2 oraz art. 126—128 § 1 Kodeksu karnego,

5) przeciwko życiu i mieniu określone w art. 148 i 209—211 Kodeksu karnego, jeżeli sprawca posługiwał się bronią palną lub materiałem wybuchowym albo działał wspólnie z osobą, która posługiwała się taką bronią lub takim materiałem,

6) przeciwko powszechnemu obowiązkowi obrony państwa określone w art. 221—223, 226 i 227 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111).

2. W okresie zawieszenia stanu wojennego rozszerzonej właściwości sądów wojskowych, o której mowa w ust. 1, na zasadach określonych w art. 234 w związku z art. 237 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) podlegają również sprawy o przestępstwa określone w części wojskowej Kodeksu karnego, popełnione przez osoby pełniące służbę w obronie cywilnej lub w jednostce zmilitaryzowanej, a jeżeli jednostka zmilitaryzowana została podporządkowana dowódcy wojskowemu — także sprawy o inne przestępstwa popełnione przez te osoby, jak również sprawy o przestępstwa niezgłoszenia się do służby w obronie cywilnej lub w jednostce zmilitaryzowanej, popełnione przez osoby powołane do tej służby.

Rozdział 3

Zmiany w przepisach obowiązujących.

Art. 12. W Kodeksie karnym wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 243 otrzymuje brzmienie:

„Art. 243. § 1. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 239 § 1 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.

- § 2. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 241 § 1 lub 2 w związku z art. 239 § 2 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, lub najpóźniej przy pierwszym przesłuchaniu w toku postępowania karnego ujawnił prawdę, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.
- § 3. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 239 § 2 i 3 lub art. 240 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.
- § 4. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w art. 241 § 1 lub 2 w związku z art. 239 § 1 oraz w art. 241 § 3 i 4 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, lub najpóźniej przy pierwszym przesłuchaniu w toku postępowania karnego ujawnił prawdę, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia.
- § 5. Przepisy § 1—4 stosuje się odpowiednio do podżegacza i pomocnika do przestępstw określonych w art. 239.”)

2) w art. 273 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Kto w celu rozpowszechnienia sporządza, gromadzi, przechowuje, przewozi, przenosi lub przesyła pismo, druk, nagranie, film lub inny przedmiot zawierający treść określoną w art. 270—272,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5.”;

3) po art. 282 dodaje się art. 282a w brzmieniu:

„Art. 282a. Kto podejmuje działanie w celu wywołania niepokoju publicznego lub rozruchów, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”

Art. 13. W Kodeksie postępowania karnego art. 198 otrzymuje brzmienie:

„Art. 198. § 1. Po wszczęciu postępowania sąd lub prokurator mogą wydać postanowienie o udostępnieniu korespondencji, przesyłek albo o utwaleniu treści rozmów telefonicznych mających znaczenie dla toczącego się postępowania. Na postanowienie w tej kwestii przysługuje zażalenie.

§ 2. Ogłoszenie oskarżonemu postanowienia, o którym mowa w § 1, może być odroczone na czas oznaczony, niezbędny ze względu na dobro sprawy.

§ 3. Urzędy pocztowe, telekomunikacyjne, celne oraz instytucje transportowe są obowiązane udostępnić sądowi lub prokuratorowi na ich żądanie korespondencję, przesyłki oraz zapisy treści rozmów telefonicznych, o których mowa w § 1. Tylko sąd lub prokurator mają prawo je otwierać lub zarządzić odtworzenie. Z otwarcia korespondencji lub przesyłki oraz odtworzenia zapisu treści rozmowy telefonicznej i zniszczenia tego zapisu sporządza się protokół.

§ 4. Przedmioty pozbawione znaczenia dla postępowania karnego należy niezwłocznie zwrócić właściwym urządům lub instytucjom wymienionym w § 3, a utrwalone zapisy treści rozmów telefonicznych — zniszczyć.

§ 5. Minister Sprawiedliwości, w porozumieniu z Prokuratorem Generalnym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, określi w drodze rozporządzenia sposób dokonywania, zabezpieczania, przechowywania, otwarzania oraz niszczenia zapisów treści rozmów telefonicznych.”;

Rozdział 4

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 14. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może w okresie zawieszenia stanu wojennego wprowadzić szczególną odpowiedzialność porządkową w stosunku do osób zajmujących kierownicze stanowiska w administracji państwowej, innych państwowych jednostkach organizacyjnych i jednostkach gospodarki społecznej, a także w szkolnictwie państwowym oraz placówkach naukowych i badawczych — które dopuściły się rażącego naruszenia porządku prawnego lub obowiązków służbowych, powodujących poważne szkody społeczne.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób, które naruszają porządek prawny lub obowiązki służbowe powodując poważne szkody społeczne, wchodzących w skład organów kolegialnych, uprawnionych do podejmowania decyzji w zakresie administracji państwowej i gospodarki narodowej.

3. Osobę, przeciwko której toczy się postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, zawiesza się w pełnieniu obowiązków służbowych lub w pełnieniu funkcji na czas trwania tego postępowania, na podstawie orzeczenia komisji specjalnego postępowania porządkowego.

4. W sprawach szczególnej odpowiedzialności porządkowej orzekają:

- 1) w pierwszej instancji — komisje specjalnego postępowania porządkowego,
- 2) w drugiej instancji — Centralna Komisja Specjalnego Postępowania Porządkowego.

5. W postępowaniu z tytułu szczególnej odpowiedzialności porządkowej mogą być orzekane następujące kary:

- 1) ostrzeżenie,
- 2) przeniesienie na niższe stanowisko,
- 3) zwolnienie z zajmowanego stanowiska lub odwołanie ze składu organu kolegialnego.

6. Od orzeczeń wydanych w pierwszej instancji w postępowaniu z tytułu szczególnej odpowiedzialności porządkowej przysługuje, w terminie 7 dni, odwołanie do Centralnej Komisji Specjalnego Postępowania Porządkowego, której orzeczenia są ostateczne.

7. Prawomocne orzeczenia wydane w postępowaniu z tytułu szczególnej odpowiedzialności porządkowej podlegają z mocy prawa niezwłocznemu wykonaniu przez właściwe organy.

8. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa organizację, zasady, skład i tryb powoływania komisji specjalnego postępowania porządkowego oraz rzeczników działających w tym postępowaniu, a także zasady i tryb postępowania przed komisjami oraz wykonywania ich orzeczeń.

Art. 15. 1. Nie wykonane w całości lub w części do dnia zniesienia stanu wojennego kary za przestępstwa i wykroczenia, prawomocnie wymierzone na podstawie przepisów art. 46—52 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. Nr 29, poz. 154 i z 1982 r. Nr 3, poz. 18) albo orzeczone w trybie postępowań szczególnych, wprowadzonych na czas obowiązywania stanu wojennego mocą innych przepisów ustawowych dotyczących stanu wojennego, podlegają wykonaniu.

2. W sprawach o przestępstwa i wykroczenia określone w art. 46—52 dekretu, o którym mowa w ust. 1, wszczętych i nie zakończonych prawomocnym orzeczeniem kończącym postępowanie do dnia zniesienia stanu wojennego stosuje się nadal te przepisy, a kary wymierzone na ich podstawie podlegają wykonaniu.

Art. 16. 1. Nie zakończone do dnia zawieszenia stanu wojennego sprawy o przestępstwa, które przestały podlegać postępowaniu doraźnemu, prowadzi się w dalszym ciągu w trybie postępowania zwyczajnego przed organem dotychczas właściwym; czynności procesowe dokonane przed tym dniem są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do spraw nie zakończonych do dnia zniesienia stanu wojennego.

Art. 17. 1. Sprawy o przestępstwa, które z dniem zawieszenia stanu wojennego przestały podlegać rozszerzonej właściwości sądów wojskowych, toczą się do czasu uprawomocnienia się wyroku przed organem dotychczas właściwym.

2. Jednakże właściwy sąd wojskowy, z własnej inicjatywy albo na wniosek oskarżonego lub prokuratora wojskowego, może przekazać sprawę do właściwości sądu powszechnego, jeżeli dobro wymiaru sprawiedliwości nie stoi temu na przeszkodzie. W takim wypadku postępowanie przed sądem danej instancji prowadzi się od początku.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w postępowaniu przygotowawczym, które prowadzi się w dalszym ciągu na zasadach ogólnych.

4. Przepisy art. 25 § 3 i art. 29 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

Art. 18. Zawieszenie stanu wojennego nie narusza przepisów dotyczących stanu wojennego, zawartych w ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111).

Art. 19. Decyzje oraz inne indywidualne rozstrzygnięcia prawne, wydane na podstawie przepisów obowiązujących w czasie stanu wojennego, zachowują moc prawną na zasadach ogólnych.

Art. 20. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *E. Duda*